صالة العرض للفنون أم الفحم
הגלריה לאמנות אום אל־פחם
Umm el-Fahem Art Gallery
جمعية الصبار עמותת אלסבאר

Rabab Saabna | Furrowed Faces

Curator: Farid Abu Shakra

Facial furrows, time, place, meridian, and memory – these terms emerge in order to reorganize our psychological, social, and national confrontations that precede our names. They create a dialogue between what's inside and what's outside, a potentially mystical dialogue, that strips us of what's under our skin and allows the gaze to pierce it in order to reach the meaning. It is through these terms that artist Rabab Saabna attempts to get to know herself and the Other who lies under and outside her skin.

Wars, in their various personal and collective, psychological and social forms, acquire the tendency to take control of our bodies and make them into war machines that explode onto others or are tortured in order to defend the homeland or be offered up as a gift to the gods.

The study of Saabna's work leads to the light. This is the focal point of her poetic aesthetic, through which the reading her paintings can be read holistically and completely. She paints with inexpensive charcoals, as the artist avails herself of rich complexions of grey that erupt from the black in order to meet the white, a flicker of light that envelopes and dominates—a light that extends to infinity.

Rabab paints as if she is writing of a poem. The poesy that exists in the shades of gray that envelops her is like a placid symphony performed by the creased faces. One can almost hear the inner sounds that flow like water and invite viewers to re-create the tumbling plastic waterfall that seeks its source and retreats alone into every corner, as the artist plays her melody with simplicity and with a calmness that strongly reflect her personality.

While Saabneh's visual approach derives its power from the courage that she brings to her confrontation with the act of painting, she unflinchingly tackles the range of accessories and expressions in modern ways that share a courageous social commentary with superb technical implementation. She stirs protest by means of her art—"social art, art for society or mobilized art"— in order to instigate a dialogue among those who are different. This is the dialogue that Middle East society thirsts for as a medium of communication to get to a better place. She makes beauty a medium with which to send messages, and conceal the human tragedy that women experience in the world at large and, particularly, in the Middle East.

رباب صعابنه | محروثات الوجوه

القيّم: فريد أبو شقرة

محروثات الوجوه، الزمن، المكان، الزوال والذاكرة. ينبثق هذا الحديث بكلّ خشخشته في الروح, ليعيد ترتيب المواجهات النفسية والاجتماعية والوطنية, حيث تسبق هذه المصطلحات أسماءنا أوّلًا محدثة حوارًا قد يكون صوفيًّا بين الداخل و الخارج, يعرّي فينا ما تحت جلودنا, فيخترقها النظر ليصل إلى المعنى, إلى الرمز, إلى القلم والعين, وبتلك المسافات تحاول الفنّانة رباب صعابنه التعرّف إلى نفسها والتعرّف إلى الآخر الذي هو تحت جلدها وخارجه. ولعلّنا هنا يمكننا رؤية كيف بات للحروب بشتّى أشكالها الفردية والجماعية, النفسية والاجتماعية, هذا النزق للسيطرة على الجسد, وبات الجسد فيها آلة حربية تنفجر في الآخرين أو تعذّب لحماية الأوطان أو تقدَّم قرابين آلهة.

فهذا التورّط اختارته الفنّانة لتكون ضمن مجموعة من يقفوا ومن يقفن في أوّل صفوف المعركة الثقافية, ليعبّروا عن رفضهم لشريعة البشر التي ترفضها الفنّانة, طارحة شريعة ربّ البشر للعمل بها ومن خلالها. فالبحث في أعمال رباب يقود إلى الضوء الذي يشكّل البؤرة التي من خلالها تكون قراءة رسوماتها شمولية ومتكاملة, حيث تنضح لوحاتها بشعرية ضوئية ترسم أفقها الإبداعيّ بكليّته, ضمن خصوصية ضوئية تساهم في قراءة شعرية لوحاتها, وبها يختلف خطابها التشكيليّ لتتزاوج في لوحاتها الجمالية الشعرية والتعبير التشكيليّ بطباشير الفحم الرخيصة واللّجوء إلى مِلوانة غنية بالتدريجات الرمادية الخارجة من الأسود لتلتقي بالأبيض, إلى قبس من الضوء الذي يلفّ ويسيطر,

ذاك الضوء المفتوح على اللّانهائيّ. فنجدها ترسم كما لو أنّها تكتب القصيدة لتبقى شعرية التدريجات الرمادية التي تتلحّف بها هي السمفونية الهادئة التي تعزفها الوجوه التي تحرثها التجاعيد, منبعثة من لوحاتها نغمات داخلية تنساب كالماء, لتدعو المشاهد المتأمّل إلى إعادة تركيب هذا الشلّال التشكيليّ المتدفّق بحثًا عن مبدعته التي تنزوي في كلّ ركن, عازفة لحنها ببساطة وهدوء يعكس شخصيّتها إلى حدّ كبير.

فيما يستلهم نهجها التشكيليّ قوّته من الشجاعة التي تواجه بها اللّوحة, فإنّها لا تتردّد في مواجهة تنوّعات الدعائم والتعابير بطرق حديثة, تتوزّع بين المقولة الاجتماعية الصريحة والشجاعة وبين التنفيذ التقنيّ الرفيع المستوى, مثيرة من خلال فنّها احتجاجًا, "فنًّا اجتماعيًّا, فنًّا من أجل المجتمع, أو فنًّا مجنّدًا", لتحقّق من خلاله حوارًا متبادَلًا بين المختلفين, هو الحوار الذي يتعطّش له المجتمع الشرق أوسطيّ كأداة اتّصال لتحقيق مكان أفضل, حتّى يصبح الجمال وسيلة للتعبير عن الرسائل والعبر, ولإخفاء المأساة الإنسانية التي تعيشها المرأة في العالم عمومًا وفي الشرق الأوسط خصوصًا.

רבּאבּ סעאבּנה | חֲרוּשׁוֹת פנים

אוצר: פריד אבו שקרה

חֲרוּשׁוֹת פנים, זמן, מקום, מרידיאן וזיכרון – מונחים שעולים כדי לארגן מחדש את העימותים הנפשיים, החברתיים והלאומיים שקודמים לשמותינו ויוצרים דיאלוג בין פנים לחוץ, דיאלוג שעשוי להיות מיסטי, שמפשיט בנו את מה שמתחת לעורנו ומאפשר למבט לחדור אליו כדי למצוא משמעות. במונחים אלו האמנית רבּאבּ סעאבּנה מנסה להכיר את עצמה ואת האחר שנמצא מתחת לעורה ומחוצה לו.

מלחמות מכל סוג, אישיות וקולקטיביות, נפשיות וחברתיות, שולטות בגוף: במלחמות הגוף הופך למכונת מלחמה שמתפוצצת אצל אחרים או שהוא מעונה כדי להגן על מולדת או כדי להיות מוצע בתור מנחות לאלים.

המחקר בעבודתה של רבּאבּ מוביל לאור. זה המוקד של האסתטיקה הפואטית שלה, שבאמצעותו הקריאה בעבודותיה היא הוליסטית ומושלמת. היא מציירת בגירי פחם זולים, כשהיא נעזרת בצבעוניות עשירה בגוונים אפורים המגיחים מהשחור כדי לפגוש את הלובן, את נצנוץ האור העוטף ושולט. זה האור הפתוח אל האין-סוף.

רבּאבּ מציירת כמי שמלחינה שיר. הפיוטיות של דרגות האפור שהיא עטופה בה, היא כמו סימפוניה רגועה שמנוגנת על ידי הפנים חרושי הקמטים. כמעט אפשר לשמוע את הצלילים הפנימיים הזורמים מהם כמו מים ומזמינים את הצופה לשחזר את מנגינת המפל הפלסטי הזה. מי שיצרה אותו מתבודדת בכל פינה, כשהיא מנגנת את המנגינה שלה בפשטות וברוגע שמשקפים היטב את אישיותה.

גישתה הפלסטית שואבת את עוצמתה מהאומץ שבו היא מתעמתת עם הציור. היא אינה מהססת להתעמת עם מגוון האביזרים והביטויים בדרכים מודרניות, כשהיא נעה בין האמירה החברתית האמיצה ובין היישום הטכני רם המעלה. רבּאבּ מעוררת מחאה דרך האמנות שלה, "אמנות חברתית או אמנות מגויסת", כדי להשיג באמצעותה דיאלוג בין שונים. זה הדיאלוג שהחברה במזרח התיכון צמאה לו כאמצעי של תקשורת לחיים טובים יותר. כך יופי הופך לאמצעי להבעת מסרים ולהסתרת הטרגדיה האנושית שנשים חוות בעולם בכלל ובמזרח התיכון בפרט.